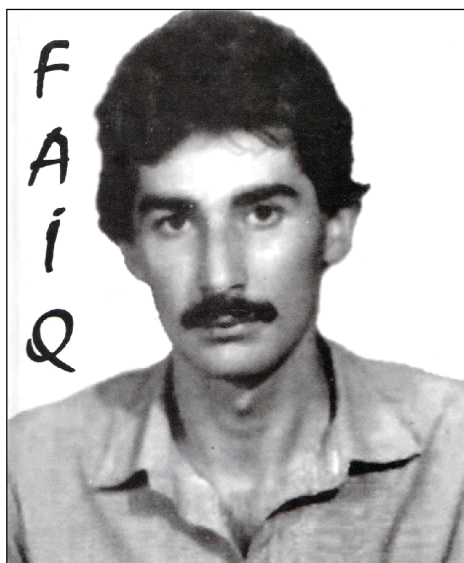

Yarpaqların üzündə ölüm kölgəsi
Azca yel əsdi;
bəsdi!
Budaqdan torpağacan uzanacaq
yarpaqların ömrünə əl yelləməsi.
Yarpaqlara təsəlli
vermək istəyirəm, -
təsəlli vermək
heç nəyimi vermək kimidi.
Neyləyim,
kasıbın olanından!
Çəkib nəfəsini içinə,
borcunu istəyən kimi,
astanada dayanıb xəzan!

Ey,
çinar yarpaqları,
əvvəl başımın üstündən baxırdınız,
indi ayağımın altından.
Qəm eləməyin,
ömür heykəl deyil ki,
hamı düşür atından.

Yalqız evin nəğməsi

Ey, qapımı döyən,
Utanma gəl içəri.
Bayırda soyuqdu,
mən də yalqızam.
İçəridə soba yoxdu,
soba üstə tava yoxdu.
Yalqızların yarasına
dərman yoxdu, dava yoxdu.
Ey, qapımı döyən,
bayırda soyuqdu,
mən də yalqızam.

Ölən ağacları
tanımaq üçün
baharı gözləyək...
Dirilər göyərəcək...
Göyərməyənlərin qisməti
baltadır.
Göyərməyənlərin qisməti
daldadır,
od qoxusu,
ocaq qoxusu...
görəsən necə olur
ağacların yuxusu?

Günlərin bir günü
xatırlayıb məni,
Oxumaq istəsəz şeirlərimi.
Dişlərinizi dişlərinizə sıxın oxuyun -
Dişlərimi dişlərimə sıxıb yazmışam.

Bu gecə payız da
üzülüb, üzülüb
göz yaşı kimi
düşdü zamanın gözündən
...Sabah qışdı!

Yarpaqsız ağaclar
Tunc heykəllərə bənzəyir...
Tunc heykəllərin qisməti
bir nöqtəymiş.

İynəboyu şeirlər

Faiq bu şeirləri 19-22 yaşlarında yazmışdı. 1980-ci illərin əvvəlləriydi. İncəsənət İnstitutunun tələbəsi idik.

Sonra bir az yaşadı. Sonra da dünyasını dəyişdi...

Ürəyim Faiqi istəyir. Sadəcə, fikir bölüşmək üçün yox, işlərimizi bir yerdə görməkdən ötrü... Onunla bağlı yeganə təsəllim Faiqin "İynəboyu şeirlər"idir.

Azər Turan

Bir nöqtədə nə qədər donasan,
qalasan,
bir nöqtəyə nə qədər boylanasan,
baxasan?...
Mənim ağaclara yazığım gəlir.

Mənə bir xoş söz de,
Xoş söz de,
ömrümə illər calansın.
Mənə bir qarğış de,
qarğış de
gümanım Allaha qalsın...
Arxamca ya daş at,
ya da su!

İsti oldu ağladım,
«Tüstü» oldu ağladım.
«Bəsdi» oldu ağladım,
bu ki, səbir olmadı.
Bir çiçəyə baxırdım, -
bir ürəyə baxırdım.
«öldüm» deyib yıxıldım,
bu ki, qəbir olmadı...

Hələ şirinliyi
pətək balına bənzədirlər,
insan dilinə yox.
Hələ təmizliyi
dağ çiçəyinə bənzədirlər,
insan gözlərinə yox.

Tozlu küçələrdə
sürüdüm-sürüdüm,
ayaqqablarım köhnəldi.

Soyuq gecələrdə
büründüm-büründüm,
paltarlarım köhnəldi.

Söz tapa bilməyəndə
oxudum-oxudum,
şeirlərim köhnəldi.
Təzə nəyim var daha,
qoyum qumara?!

Hörümçəklər tor çəkib
bu budaqdan o budağa.
Bu payız günündə
sarı yarpaqların meyiti,
beşiyə düşən kimi
düşəcək tora.

Bir bəyaz gecədi,
adamlar çoxdan yatıb.
mənim səssiz-səmirsiz
pəncərənin önündə
göz qırpmadan oturan.
Sükut necə gözəldi,
lən həzin nəğmə kimi.
Çiçəklər çoxdan solub,
amma çiçək ətri var
bütün duyğularımda.

Bir ildi
bu şəhərdən getmişəm.
İndi qərib-qərib gəzirəm küçələri.
Qapıları döyməyə utanıram.

Gözlərimlə döyürəm
pəncərələri.
Kimin ürəyində varamsa
Pəncərədən baxacaq.

Mənə elə gəlir ki,
21 yox,
1001 ildir yaşayıram bu dünyada.
Və 1001 ildir nə boyum artır,
Nə enim.
1001 ildir dikilib yollarına gözlərim.
Gözləyirəm gələsən, girəsən qoluma,
düşək sabahın yoluna.
Qayğılarımız artsın, -
nə bilim,
əvvəl xırdaca bir evcik,
çörək pulu.
Sonra da bir beşik -
Körpəmizə çalınmış,
bizə tanış nəğmələrin.
... Mənim təkrarım,
Sənin təkrarın...
Sonra da başqa şeylər
(Adlarını çəkmirəm
Çünki hər şeyin sonu kədər).
Amma 1001 ildir
içimdə intizar,
gözlərimdə qubar.
Çənəm kürt yatıb
ovcumun içində
gözləyirəm səni.
Təki gəl,
gözləyim 1001 il də.

Aylı bir gecədə oturub yalqız
Qəmli bir nəğməni oxuyursansa, -
Deməli, baş qoyub sənin köksünə
Xınsınca ağlayıb nə vaxtsa bir qız.

Deməli görmüsən səadət nədir, -
İndi bəyaz ayı gördüyün kimi.
İndi bəyaz ayı gördüyün kimi
Görürsən köksünə baş qoyub kədər.

Günlər səhra kimi gəlib keçmədə,
Dəvəsiz yolçuyam, xəbərin varmı?
Gümanlar an kimi qərib keçmədə,
Ovluyam, ovçuyam, xəbərin varmı?

Bilinmir ömürdür, ya da ki, oyun,
Bir kor quyu kimi unudulmada.
Kədəri, sevinci bilinmir bunun
Bilmirəm səsləyim kimi son anda.

Yağma, qar!
Məni qarabuğdayı doğub anam,
çətin ağaram.
Tutaq ki, ağartdın saçlarımı,
Ağartdın dabanları yeyilmiş
42 ölçülü ayaqqabılarımı.
Ağarda bilməzsən bəxtimi.
Özünü yorma, qar,
yağma, qar!
Çətin ağaram.

Bir mənəm,
bir də ağ divarda
qara kölgəm...
Deyirəm, nə yaxşı
tək deyiləm.

Qatar tövsüyə-tövsüyə
gecənin içiyə qaçır...
... uşaq olanda
qaranlıqdan yaman qorxurdum
ölüdən qorxan kimi.

Keçəndə qaranlıq keçdi,
dəhlizi
fit çalardım.
Guya heç nədən qorxmuram.
İndi uzanmışam
qaranlıq vaqonda.
Qatar səsi titrəyə-titrəyə
elə hey fit çalır.

Dəmirçi dəmiri döyür,
saat zamanı.
Ürəyim sükutu.
... dəmir əyildi,
zaman əridi,
ürəyim hanı?

İçimdə bir at qaçır,
Qaçır, qaçır, hey qaçır.
Bilmirəm nədən hürküb,
Zəlzələ var, göy uçur?
At qaçır, eşidirəm,
Nallarının səsinə.
Dayanmır, durmur, qaçır,
Bir almır nəfəsini.
Hərdən ağılıma gəlir,
Çapar atıdı belə.
Bilmirəm şad xəbərdi,
Bilmirəm bəd xəbərdi,
Amma qaçır xəbər...

Xoşbəxtliyi
əlindən salmamaq üçün
xoşbəxtlər dönürlər qorxağa.
Xoşbəxtlik
yaş balıq kimidi, dostum...
Heç vaxt tələsmirəm
Xoşbəxt olmağa!

Qaranlıq pəncərəmdə
Qara pərdə kimi -
Nə mənim o üzdən xəbərim var,
nə o üzün məndən.
Divarlar nənəmin ağ kafəni kimi -
bilmirəm çitdəndi, ya bezdən.
Ən yaxın nöqtəyə söykəlib
gözlərim dondu.
Bəlkə də ölmüşəm,
bəlkə də sondu?..

İynə boyu şeirlər yazıram,
misralarım quş balası kimi
yoluq-yoluq.
Misralarım şoranlıq otu kimi
qırıq-qırıq.
Bilmirəm oxuyan tapılacaq,
ya yox.
İynə boyu şeirlər yazıram.
Bəzən duzlu olub,
bəzən duzsuz.
Uğurlusu da olur,
uğursuzu da.
Oxusan da sağ ol,
oxumasan da.